

Стойна донесе стомните, и аз се напих хубаво със студена и прясна вода. Напи се и нане Митре.

— Е, каква е тая отровна вода, бе приятелю? полюбопитствувах пак.

— Оно, как да ви кажа, не че отровна, ама пак е отровна. Не прием от нея и това си е. Заклели сме се, и децата сме заклели, да не пият. Нека течат на халос, пущините.

— Не разбирам, брате, каква е тая работа. Защо е проклетисана хубавата вода?

— Па оно не е за криене баш. Ако искаш, че ти кажем истината. Ние сички, цялото село, с кучетата и котките сме от сегашната партия. Чешмите ги правиха бившите. Сакаха с вода да ни подкупят, та да ни обърнат. Ама ние дадохме клетва от тая вода да не прием. И не даваме никой да пие. Я съм на служба да вардим.

— А-хааа. . . сега чак разбрах. Карай да вървим, нане Митре.

Излязохме зад село, на височината. Обърнах се, та погледнах още веднаж живописното селце. То тънеше в зеленина от овошки и големи орехи. Около него разхвърлени току-що почнали да се позлатяват ниви. Гургулички прехвърчат. Вrabченца чуруликат. Слънцето свети с радост и небето разстила безкраен лазурен хоризонт.

Мила родна картинка!